

Udtalelser at bygge et Haab om, at den Vilje, som man der beraabte sig paa, ogsaa vilde kunne give sig Udslag i en frugtbar imødekommende Forhandling om dette Spørgsmaal, og det saa meget mere — og det er det andet, hvortil jeg støtter mit Haab — som Regeringen i Fjor under den solenne Form har afgivet den Erklæring, at den stillede sig paa dette Forligs Grundlag, i alle Maader vedkendte sig det, og det er vel ikke med Hensyn til dette sit Tilfagn, at den højtærede Kultusminister i Odense har udtalt, at Regeringen nu sølte sig „stillet frit.“ Jeg tillader mig at gaa ud fra, at det ikke har kunnet falde Regeringen ind at fri sig for det Tilfagn, som den saaledes har givet os alle. For det tredje støtter jeg mit Haab paa, at den Betragtning dog vel omfider maa trænge igennem hos os, som jeg fornødig har hørt er udtalt af en højtstaaende Diplomat, den Betragtning nemlig, at hvilken Forsatning man end foretrak her i Danmark, saa kunde han ikke forstaa, at man overhovedet kunde undvære det at vide, hvilken Forsatning man havde. Jeg skal i denne Forbindelse blot gentage den bekendte Ytring af nuværende Amtmand Wille i Holbæk, fra 1865 tror jeg, det var, at „saa længe Muligheden af provisoriske Finanslove overhovedes admitteres, er ethvert konstitutionelt Liv en Umulighed“. Ud fra disse Betragtninger er det mit Haab, at der maatte kunne komme et virkelig godt Resultat ud af denne Forhandling, som altsaa ogsaa jeg vil haabe, man vil gaa til.

Neergaard: Det er med Rette gjort gældende allerede tidligere under denne Behandling, hvilken blød og fordragelig Tone den gennemgaaende har baaret Præg af. Jeg læste i det socialdemokratiske Partis Hovedorgan, Dagen efter at Forhandlingen her var bleven indledet, en Artikel, hvor denne blide jævne Samtale tone, der havde hersket herinde, blev sat i skarp og ret effektiv Modstætning til de sociale Storme, der herskede uden for denne Kasernes Mure. Men da vi næste Dag fik det ærede Medlem, som tog Ordet paa dette Partis Vegne, at høre her i Salen, stete det, at han slog ganske ind paa denne samme, jævne Tone. Han udtalte sig naturligvis ud fra sit Partis Standpunkt, men han blev dog nogenlunde i Tonarten, og jeg ønsker det ærede Medlem til Lykke dertil, thi han vil snart gøre den Erfaring — og det ville alle ny Medlemmer — at her i Salen kommer man ingen Vegne med Deklamationer og Præfener, men at man naaer længst, naar man forsøger at snakke sig ganske jævnt til Rette med hinan-

dem. Jeg skal ogsaa gøre mit for ikke at falde ud af denne Tonart. Der er blevet gjort forskellige Betragtninger gældende med Hensyn til Finanslovens Enkeltheder. Jeg føler mig ikke meget fristet til at komme ind herpaa, det saa vi jo rigelig Lejlighed til at tale om ved Finanslovens anden Behandling. Det er en mere principiel Betragtning, der kom frem fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen), som jeg føler mig fristet til at dvæle lidt ved. Det ærede Medlem udtalte, at han anbefalede at benytte det Overstud, der mulig kunde fremkomme, til at gaa videre med Hensyn til den mangeartede Støtte, som der gennem Finanslovene ydedes til saa mange Virksomheder her i Landet, hellere dette end at gøre noget saadant, som vi havde gjort i de to foregaaende Aar, hde Statstilskud til Kommunerne, som det ærede Medlem mente ikke nyttede noget. Principielt kan jeg ikke dele denne Betragtning af det ærede Medlem. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi ere komne alt for langt ind paa dette at ville benytte Bevillingerne her paa Finansloven til saa temmelig i Flæng at støtte og fremhjelpe alle mulige private Virksomheder og lignende her i Landet. Jeg tilstaar, at jeg er endnu saa gammeldags, at jeg er noget tilbøjelig til at hylde den Sætning, som i Halvtrefterne, Treserne og Halvfjerdsjerne var saa godt Latin her i Folketingsalen, at det skal være en svært god Anvendelse af Samfundets Penge, som er bedre end den, de saa ved at blive i Stattehernes Lomme. Derfor skulde jeg være tilbøjelig til at mene, at vi ogsaa vedblivende maa se med megen Kritik paa de stærke Krav, der saaledes gøres til den bevilgende Myndighed, og vi skulde være glade, hvis vi kunde komme derhen paa forstellige Punkter, at vi lettede de offentlige Byrder. Nu kan jeg ganske vist være enig med det ærede Medlem i, at den Form, der er gjort Brug af i de to foregaaende Finansaar, Tilskud til Amtsrepartitionsfonden, — en Form, som ganske vist har været bestemt ved de almindelige politiske Forhold — at den maatte ikke vil være hensigtsmæssig i de følgende Aar. Jeg tror ogsaa, at vi maa se at komme ind paa et Forsøg paa ved en permanent Lovgivning at lette visse kommunale Byrder. Det er jo f. Eks. en iøjnefaldende Ting, at de Understøttelser, der gives til Foreningers Virksomhed, er ved at gaa noget ud over det naturlige og rimelige. Det er særdeles rigtigt, at man giver Foreninger, som have et alment, humanit Formaal, og som virke paa hensigtsmæssig Maade, en Støtte fra Statens Side. Men det er ikke hensigtsmæssigt, og det er som Regel ikke rigtigt, at man